

vanlige kontrolbesøg, at retningslinierne er forsvarligt udarbejdede, og at selskabets forretningsgange giver mulighed for kontrol med, at retningslinierne overholdes.

Til nr. 14

Der er alene tale om en sproglig ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 15

Efter konkurslovens almindelige regler om tvangsakkord skal 40 pct. af fordringshaverne (kreditorerne) tilslutte sig åbning af tvangsakkordforhandling. De kreditorer, som tilslutter sig dette, skal endvidere repræsentere mindst 40 pct. af fordringernes størrelse.

I forsikringsselskaber, hvor virksomheden helt eller i overvejende omfang er genforsikringsvirksomhed, kan det imidlertid være vanskeligt at opnå den fornødne tilslutning. Dette hænger sammen med den særlige kreditorsammensætning, som ofte består af et stort antal udenlandske kreditorer med små fordringer mod selskabet. Meget ofte vil kontakten til kreditorerne endvidere ske via mæglere, således at forsikringsselskabet ikke selv har det totale overblik over sine kreditorer.

Ældre forsikringskontrakter kan være udformet, således at forsikringen udover at omfatte begivenheder, der er indtrådt i forsikringstiden, også dækker de skadelige følger af en sådan begivenhed, selvom de skadelige følger først viser sig lang tid efter, at forsikringstiden er ophørt (skadesårsagsprincippet). Hvis der ikke i forsikringsvilkårene er indsat en klausul, som tidsmæssigt begrænser forsikringsdækningen, vil forsikringsselskabet ikke på et givet tidspunkt kunne danne sig et overblik over de kontraktmæssige krav, der kan rejses mod selskabet.

Det vil derfor især være vanskeligt at opfylde konkurslovens krav om at de kreditorer, der tiltræder åbning af tvangsakkordforhandling, skal repræsentere mindst 40 pct. af fordringernes størrelse. Det er endvidere ikke muligt at opgøre fordringernes størrelse, når mange kreditorer (forsikringstagere) alene har teoretiske (latente) krav over for forsikringsselskabet. De teoretiske krav vil ofte kunne udgøre størstedelen af de samlede fordringer mod genforsikringsselskabet.

Det ville derfor ikke give et retvisende billede af kreditortilslutningen til at indlede tvangsakkordforhandlinger, hvis der tages udgangspunkt i de kendte og opgjorte krav.

Hvis det ikke er muligt at gennemføre en afvikling ved tvangsakkord, vil den alternative løsning som regel være afvikling af selskabet ved en langvarig konkursbehandling. Genforsikringsselskaber driver en virksomhed, som er af en særlig karakter, idet selskabets kunder udgøres af andre forsikringsselskaber - danske som udenlandske - hvor de eventuelle kontraktmæssige krav ofte først vil vise sig mange år efter kontraktens ophør, og hvor det kan tage endnu længere tid at afvikle disse.

En konkurs i et genforsikringsselskab kan derfor medføre en uro, som kan være skadelig for forsikringsbranchen som helhed. Forsikringsselskaber med direkte forsikringsvirksomhed vil være mindre tilbøjelige til at tegne risikable forsikringskontrakter, hvis der ikke er tilstrækkelige muligheder for at genforsikre risikoen.

Det er således også en væsentlig samfundsmæssig interesse at sikre en almindelig tillid til genforsikringsinstituttet.

Det foreslås derfor, at tillade visse afvigelser fra konkurslovens regler om tvangsakkord med henblik på at sikre, at genforsikringsselskaber kan afvikles ved tvangsakkord.

Efter forslaget erstatter Finanstilsynets tiltrædelseserklæring den fornødne tiltrædelse fra fordringshaverne.

Finanstilsynet skal ved sin tilladelse påse, at selskabet har rettet henvendelse til samtlige kendte kreditorer med henblik på at indhente tiltrædelse til, at der åbnes tvangsakkordforhandlinger. Det er endvidere en betingelse, at 40 pct. af de kreditorer, som svarer på genforsikringsselskabets henvendelse, tiltræder åbning af tvangsakkordforhandlinger.

Det er som anført oven for ikke fundet relevant at stille krav om, at disse kreditorers krav også skal udgøre 40 pct. af de kendte fordringer, idet netop fastsættelsen af fordringernes endelige størrelse særligt i genforsikringsselskaber volder vanskeligheder. Da hovedvægten af fordringerne ofte vil kunne udgøre teoretiske krav, vil det heller ikke være relevant at stille en yderligere betingelse om, at en vis andel af de kendte og opgjorte fordringer skal have tiltrådt anmodningen.